

„Lepo si začel“, je rekel župan.

Šimen pa se je med tem približal oknu — in v trenutku je bil zunaj. Nekaj ljudi se je zapodilo za njim — a ušel je v gozd.

Čez nekaj dni je prišel Šimen zopet v vas. Povedali so mu, da ga ded ne sme več pretepati. Prišel je domov, in res mu je ded povedal povest o tistem tatu, ki je začel s šivanko in prišel zaradi tatvine na vislice.

„Pred smrtjo je hotel govoriti z materjo“, pravil je ded. „Prišla je mati. Sin je imel že vrv okoli vratu. „Ko bi me bili kaznovali za prvo šivanko“, je rekel sin, „ne bil bi danes na tem mestu.“ Potem so ga obesili. In s teboj bo taka“, je končal ded.

Šimen se je izjokal. On nima matere, da bi ga svarila in učila. In kje je on od šivanke dalje!

Obljubil je, da se poboljša. Nekaj dni je bil res kot izpremenjen in vsi so rekli:

„Zlepa bo boljše kot zgrda. Morda bo kaj iz njega.“

Kar je bil nakradel, je Šimnu ostalo. Imel je domine, zrcalca, piščalke, orgljice, in piskal in godel je, kadar je imel čas. Vabil je k sebi otroke in z njimi dominal ter jim pravil o mestu. Rekel je, da je dobil to vse v mestu zastonj od dobrih gospej. Otroci so verjeli, a doma, ko so to povedali — so jim razložili, da Šimen laže, in — Šimen je bil zopet sam. Zopet ga je vleklo proč, vun iz vasi, v mesto ali po svetu.

„Zdaj bi znal drugače“, si je mislil in spet je sanjal o bogastvu, o svetu, o mestih. Preje je mislil, da je vse končano, da ni mogoče, kot si je bil mislil, pa začelo se mu je zopet dozdevat vse lepše. (Nadaljevanje.)

Pomlad v gozdu in dolu.

hlo gospodarstvo neusmiljene starke - zime je minulo. In novorojenka, mila kraljica - pomlad, je že poslala svoje lahkokrile sele - lastovke, da naznanijo njen prihod. Mi jih pa radostno pozdravljamo, kličejo jim s pesnikom:

„Lastovke, oj Bog vas sprimi,
Ki po dolgi ostri zimi
Priletele ste nazaj
V mirni naš planinski raj!“

In že nam cvrče pomladni pozdrav in urno letajo semtertja po toplem, mehkem vzduhu. Vse jih z nepopisno radostjo posluša, polje, log, gozd in človek. Mladim in starim utriplje veselo srce. Stari sključeni ded se vzdigne izza peči, kjer je ždel in čepel vso zimo, in stopa ob palici pred hišo, da tudi on pozdravi srčno zaželeno pomlad. Po zraku pa diha prijetno-božajoč, topel vetrec. Kakor privro učenci iz šolskega poslopja po dokončanem pouku, tako hite iz pomlajene zemljice

zelena trava, beli nežni zvončki, rumeni jegličiči in sanjajoče marjetice. Travnik in log sta zopet oblekla mehko, zeleno oblačilo, in polje se lesketa v praznični obleki v svitu božajočih solnčnih žarkov. Pa vse to je še malenkost. Če hočeš, ljuba mladež, zreti pomlad v vsi njeni bajni divnosti in vsem njenem sijaju in veličastvu, moraš iti v gozd.

V gozd! Komu ne vztrepeta srce ob tej besedi? Saj živi v gozdu povsem drugačno življenje kakor na travniku in polju. Tisoč živali in živalic ima tu svoje domovje. Tisoč cvetic in zelišč raste tu v lepi edinosti. Zeleno-baržunasti mah nas vabi v svoje mehko naročje in mogočno, ponosno v zrak se dvigajoča drevesa tajno šepetajo in šušte! Pogovarjajo se z mladimi vnuki in jim pripovedujejo dogodke, vesele in žalostne, katere so doživeli v temnem gozdu. Studenček tajinstveno žubori v strugi in šepeta s cvetkami, ki rasto ob njegovem bregu, in z drevesi, ki se ogledujejo v njegovih srebrnih valčkih, in z gozdnimi živalimi, ki dohajajo k njemu se poživljat. Kadar pa ugledajo čisti valčki nedolžno otroško ličece, tedaj vztrepetajo, kakor bi ne bili vredni zreti tako nežnega, nedolžnega obrazka... Najlepše je pa gotovo v gozdu poletni večer, ko se sučejo med drevesi svetle kresnice in priredé gozdno razsvetljava, pa se še skozi goste veje mogočnega drevja tihotapsko prikradejo radovedni srebrni lunini žarki in poljubljajo gozdna tla. . . .

O gozd, nepopisno si lep in čudovit! A vkljub svoji krasoti nisi ošaben in bahat, ampak nas rad vzprejmeš v svoje omamljivo naročje. Najrajši imaš seveda otročiče, katerim ponujaš v obilici debelih rdečih jagod, črnih malin in višnjevih borovnic in jih poleg še razveseljuješ z vsakojakimi raznobojnimi cveticami.

Toda kadar se oglasi puška v veličastnem gozdu, tedaj zatrepeta gozd kakor detece, in živali beže preplašene v skrivališča, in v poprej tako živahnem, veselem gozdu zavlada žalost in bridkost. Smrt preti dolgouhim zajcem, lahkonomim srnam in rogljatim jelenom. Če pa pride v gozd gospodar s svojimi hlapci in sekira zamolklo-otlo zapoje smrtno pesem po mirnem gozdu, tedaj je žalostno, oh tako bridko!

A biti mora tako! Žalost in veselje se morata vrstiti, dokler se nam ne odpre nebeški raj, kjer ni več žalosti in vzdihovanja. A zdaj je pomlad v gozdu, in ž njo — pravo pravcato veselje, katerega smo v dolgočasnih zimskih dneh také pogrešali. Drevje sicer še ni prejelo svoje nove pomladne obleke in stoji še rjavo in golo. Hrast kaže tu pa tam še kako suho, skrivenčeno peresce; smreka, jelka in bor so ogrnjeni še s starim, zanošenim krilom, a mali grmi že poganjajo prvo mehko brstje, tako nežno, da se ga še dotakniti ne upaš, boječ se, da bi ga ne oskrunil. Le solnce ga rahlo poljublja z zlatimi prameni, da se tem hitreje razpusti.

V malo dneh odene pomlad vso naravo z raznobojnimi cveticami. Pomlad hiteva od vejice do vejice čimdalje više in jih poljubljuje in ozeleneva, dokler ne dospe na vrhe dreves in ne razprostre tu svojega zelenega zmagalnega znamenja. A tedaj je zelen ves gozd kakor že mnogo, mnogo pomladi. Vzbudile so se živali in živalice ter pozdravljajo pomlad

„Budilko k življenju planin in dolin,
K ljubezni, veselju vabečo.“ —

Tajinstvena gozdna tišina je zbežala. Vse živalice kramljajo med seboj, vsaka po svoje. Najlepše vsekako doni petje krilatcev, ki hvalijo z milodonečimi pesmicami Stvarnika in hkrati razveseljujejo naše srce. . . .

Odložite sedaj, otročiči, vsakdanje skrbi in hitite v gozd; in videli boste pomlad v vsem razkošju in veličastnem sijaju! Čudili se bodete vsemogočni roki božji, ki je ustvarila tako čudovita dela. . . .

Aleksij Andrejev.

Trije materini križi.

Rudolf! — Rudolf! — Rudolf!“

Mrrr . . .

„Rihard! — Rihard!“

Mrrr . . .

„Robert!“

Mrrr . . .

Šest je odbilo na veliki zvon sv. Petra onega jutra. Pečnikov oče so odšli pravkar gor na kolodvor, kjer so bili v službi. Pečnikova mati so se pa spravili nad svoje tri junake, ki so še trdno spali v svojih posteljah. „No, Rudolf, Rihard, Robert, kvišku!“

Mrrr . . . družega nič.

Posežejo tja gor na polico in prikaže se nekaj podobnega kakor palica. Pok, pok, pok! potolčejo po mizi, in šele zdaj se jame gibati po posteljah. Z velikim trudom jih spravijo mati pokonci, oblečejo za silo in silijo, da se umijejo.

„Mrrr . . . potlej se bom“, zdihne drug za drugim.

„No, pa potlej.“

„Knjige in pisanke na mizo!“

Zgodí se in prične se učenje. Matí sami prisedejo in pomagajo malemu Robertu zbirati črke.

Kaj pa hočejo skrbna mati, saj morajo. Tri sinove imajo. Tri leta povrsti je stopil po eden v prvi razred in danes so še vsi v prvem razredu; skoro v vsaki klopi sedi kak Pečnik.

Pri učitelju so bili včeraj mati in so vprašali, ali bo letos kaj ali zopet nič?

„Matí, ako pojde tako naprej, zopet nič. No, Rudolf, ta se morda izmuza iz prvega razreda, ona dva pa — kam hočeta, niti vseh črk ne poznata. Matí, vi sami se jih morate poprijeti! Morda se kaj naredí v teh dveh zadnjih mesecih, toda dosti upanja nimam.“

Raditega je bilo pri Pečnikovih ono naslednje jutro toliko ropota, kar sicer ni bila navada. Povedali so namreč materi, da je rana ura zlata ura.